

Sygnatura akt I C 1016/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 26-03-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant: Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 26-03-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa F. (...) S.A. we W.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz strony powodowej F. (...) S.A. we W. kwotę 3.690,00 zł (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt złotych 0/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 04 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1402,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa tut. Sądu) kwotę 110,72 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1016/14

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 31 marca 2014 r. powód F. (...) SA domagał się zasądzenia od (...) S.A., V. (...) kwoty 3690 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 lutego 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że samochód A. należący do L. M. (1) został w dniu 13 stycznia 2014 r. uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Poszkodowana zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego ze stawką 120 zł netto za dobę najmu. Łącznie najem pojazdu zastępczego trwał od 16 stycznia 2014 r. do 10 lutego 2014 r. Wierzytelność poszkodowanej została następnie objęta przelewem na rzecz L. K., który dokonał kolejnego przelewu – na rzecz powoda.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 11 kwietnia 2014 r. powództwo uwzględniono w całości.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty strona pozwana – (...) S.A., V. (...) wniosła o oddalenie powództwa.

Strona pozwana zarzuciła, że najem pojazdu zastępczego po dniu 6 lutego 2014 r. nie był uzasadniony, albowiem w tym dniu strona pozwana wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie za szkodę w pojeździe. Ponadto strona pozwana zarzucała, że poszkodowana nie zawarła umowy najmu, z której wynikałoby stawka czynszu. Wobec tego zawartą przez nią umowę należy kwalifikować jako umowę bezpłatnego użyczenia.

Strona pozwana zarzucała w dalszej kolejności, że nie wykazano, ażeby wynajem pojazdu zastępczego była poszkodowanej konieczny. Nie wykazano bowiem, że poszkodowana nie mogła korzystać z innego pojazdu. Ponadto

strona pozwana zakwestionowała wysokość wskazanej w pozwie stawki czynszu najmu, wskazując, że była ona zawyżona.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wskazywała, że z chwili otrzymania odszkodowania poszkodowana nie mogła od razu znaleźć innego pojazdu, wobec czego czas trwania najmu był uzasadniony jeszcze przez kolejne cztery dni. Podniosła także, że wysokość stawki czynszu została ustalona z poszkodowaną ustnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 13 stycznia 2014 r. samochód należący do L. M. (1) został uszkodzony przez osobę ubezpieczoną od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) SA, V. (...).

(bezsporne)

W dniu 16 stycznia 2014 r. poszkodowana zawarł z L. K. umowę najmu pojazdu zastępczego, ze stawką czynszu – 120 zł netto za dobę wynajmu, umówioną ustnie. Najem trwał do 10 lutego 2014 r.

(dowód: umowa najmu z 16.01.2014 r. – k. 23-24, zeznania L. M. – rozprawa w dniu 11 września 2014 r.)

Po zakończeniu stosunku najmu L. K. wystawił poszkodowanej fakturę na kwotę 3690 zł brutto tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, którą poszkodowana otrzymała.

(dowód: faktura VAT – k. 26, zeznania L. M. – rozprawa w dniu 11 września 2014 r.)

Poszkodowana mieszka w czasie wypadku w S. pod W.. Pojazdu zastępczego używała w codziennych dojazdach do W..

(zeznania L. M. – rozprawa w dniu 11 września 2014 r.)

Strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w związku z uszkodzeniem pojazdu w dniu 6 lutego 2014 r.

(bezsporne)

Poszkodowana zgłosiła szkodę związaną z pojazdem zastępczym w dniu 17 lutego 2014 r.

(dowód: akta szkody – w załączeniu do akt głównych)

Poszkodowana przeniosła wierzytelność związaną z odszkodowaniem z tytułu kosztów pojazdu zastępczego na L. K.. L. K. przeniósł tę wierzytelność na stronę powodową – F. (...) SA.

(bezsporne)

Przeciętna stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego klasy zbliżonej do pojazdu wypożyczonego poszkodowanej na rynku lokalnym wynosiła w I kwartale 2014 r. od 110 zł do 160 zł, średnio 131 zł netto za dzień najmu.

(dowód: opinia biegłego K. M. - k. 142-143)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w większej części na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., jeśli zawarto umowę odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się wypłacić określone w umowie odszkodowanie za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Nie ulega wątpliwości, że wskazane odszkodowanie obejmuje stosownie do art. 361 § 2 kc stratę związaną z niemożliwością korzystania z rzeczy uszkodzonej. W przypadku uszkodzonego samochodu taką stratą jest koszt wynajmu innego pojazdu.

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana zarzucała, że nie wykazano, ażeby poszkodowana zmuszona była wynająć pojazd zastępczy i twierdziła, że mogła ona korzystać z innego pojazdu. Zarzut ten nie był uzasadniony, albowiem nie próbowano nawet wykazać, że poszkodowana dysponowała innym pojazdem. Sąd uznał za wiarygodne zeznania poszkodowanej, która wskazywała, że w dacie wypadku zamieszkiwała poza dużym miastem i pojazd zastępczy był jej niezbędny dla codziennych czynności. Wypada zauważyć, że poza największymi miastami komunikacja publiczna nie jest szczególnie rozbudowana, wobec czego konieczność używania samochodu jest w tych warunkach oczywista.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania poszkodowanej także w odniesieniu do sposobu umówienia się, co do wysokości stawki czynszu. Poszkodowana potwierdziła jednoznacznie, że stawka czynszu została umówiona, potwierdziła także fakt odbioru faktury od wynajmującego. Należy podkreślić, że nie miała ona motywu, ażeby zeznawać fałszywie. Przeciwnie, gdyby zaprzeczyła umówieniu jakiegokolwiek stawki, postawiłaby się w sytuacji korzystniejszej wobec wynajmującego, gdyby ten przegrał rozpoznawaną sprawę i chciał dochodzić czynszu najmu bezpośrednio od niej. W świetle przepisów art. 659 i n. kc. stawka czynszu nie musi być wskazana na piśmie pod rygorem nieważności umowy, wobec czego brak było podstaw do przyjęcia, że umowa związana z pojazdem zastępczym dla poszkodowanej była umowa nieodpłatna.

Odnośnie daty końcowej najmu, do której trwała odpowiedzialność pozwanego wypadało zauważyć, co następuje. Poszkodowany ma prawo do pojazdu zastępczego dopóki nie otrzyma odszkodowania wyrównującego jego szkodę w pojeździe. Dopiero po otrzymaniu takiego odszkodowania może bowiem razem z kwotą uzyskaną ze sprzedaży pojazdu uszkodzonego, zakupić kolejny pojazd. Jest jednak oczywistym, że nie da się w praktyce zawrzeć umowy kupna kolejnego pojazdu w tym samym dniu, co dzień otrzymania odszkodowania. Wymaga to bowiem dodatkowych czynności faktycznych, z udziałem osoby sprzedającego pojazd, co wymaga dodatkowego umówienia, nawet przy założeniu, że samochód do zakupu został już znaleziony. W tej sytuacji poszkodowana miała prawo domagać się zwrotu kosztów pojazdu zastępczego także za okres do 10 lutego 2014 r., a więc za dodatkowe cztery dni.

Kolejna kwestia sporna związana była ze wskazaną w pozwie stawką czynszu. Zdaniem Sądu brak było podstaw do uznania jej za rażąco wygórowaną. Z opinii biegłego, nie kwestionowanej przez strony, wynikało jednak, że stawka, co do której umówiła się poszkodowana była niższa, od ówczesnej stawki na rynku lokalnym.

Wobec powyższego w rozpoznawanej sprawie poszkodowana miała prawo domagać się zwrotu kosztu najmu pojazdu zastępczego za cały okres najmu. Umówiona stawka czynszu najmu nie była wygórowana, wobec czego poszkodowana mogła żądać kwoty 3690 zł.

Wobec powyższego Sąd uznał, że poszkodowanej przysługiwała wierzytelność z tytułu odszkodowania w wysokości 3690 zł. Mogła być ona przedmiotem przelewu, stosownie do art. 509 kc. Sam fakt przelewu na rzecz powoda nie był kwestionowany. Wobec powyższego na rzecz powoda zasądzono kwotę 3690 zł, jak w pkt I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 817 § 2 kc. Poszkodowana zgłosiła szkodę w zakresie pojazdu zastępczego w dniu 17 lutego 2014 r., wobec czego w terminie dwóch tygodni można było swobodnie ocenić zasadność jej roszczenia, zwłaszcza że szkoda w jej pojeździe była zgłoszona już 20 stycznia 2014 r. Brak było przy tym podstaw do obliczania odsetek po upływie 30 dni od pierwotnego zgłoszenia szkody, albowiem w tym dniu szkoda związana w pojeździe zastępczym jeszcze nie powstała. Szkoda ta została zgłoszona tuż przed upływem pierwotnego okresu przewidzianego ustawą do wypłaty odszkodowania. W tej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien mieć dodatkowy termin na wyjaśnienie zasadności roszczenia, wskazany w art. art. 817 § 2 kc. Wobec tego odsetki zasądzono od dnia 4 marca 2014 r., oddalając powództwo w pozostałej części, jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. drugie kpc, zasądzając na rzecz powoda zwrot kosztów opłaty sądowej od pozwu w kwocie 185 zł, zwrot kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 1200 zł oraz zwrot kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

O kosztach opinii biegłego nie pokrytych z zaliczki pozwanego orzeczono na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. drugie kpc, obciążając nimi pozwanego.